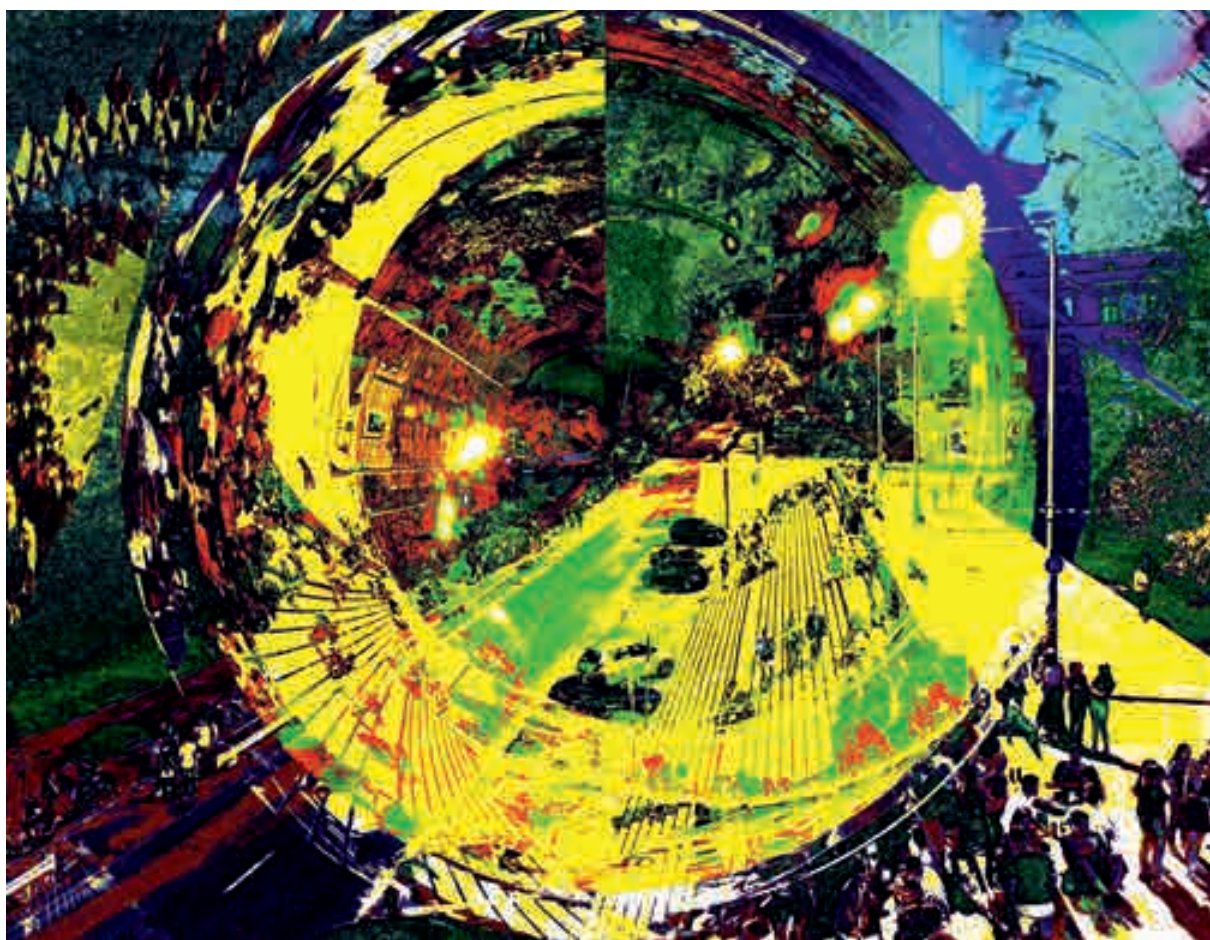

Kis beszéd a sétányról

Az ember többnyire a saját ösvényein bolyong, egyedül van, mint egy okafogyott fogpiszkáló, elveszettnek érzi magát, az ösvény iránya is bizonytalan. Járt út. Járatlan út. Hát kitalálta a sétányt. Én magam is sokszor igénybe veszem. Egy nagy konglomerátumban lakom ideiglenesen, reggelente vért vesznek tőlem, nézik a pulzusomat és a vérnyomásomat, injekciókat döfnek belém. Hát vágyom ki a sétányra. Ez a sétány is látványossággal bír, nagy víz kéklik mellette közvetlenül. Ennek a víznek nagyon fontos tulajdonsága, hogy úgy nagy, hogy közben mégis látni engedi a túlpárt kékzöld vonalát. Vagy élesek a kontúrok, talán még a villaszerű házak is fölsejlenek, hunyorgó lámpások, kikötői reflektorok, máskor csak egy derengő folt a másik oldal, nincs is. A nagy ködök megeszik. Különben nem is kék víz ez, hanem zöld, máskor fölborított, óriás tintásüveg hullámozó vérét látom, regénybetűk táncát, megint máskor fehér szél korbácsolta szürkéséget. Nagyon sok színe van ennek a víznek, megírták és megfestették sokszor, fehér lobbanású kis hajókkal vagy lomha katamaránokkal díszítették. Egyszer itt a part mellett elmerült egy sétahajó. Sok embert nyelt el akkor a hullámsír, pedig csak gyerek mód báméskodni akartak. Aztán a vízen is akadnak sétányok. A víz palettáján is kacskaringóznak ösvények, fel s alá futnak titkos járatok. A víz sétányai gyakran depressziós hegyektől és felhőktől fölhergelt szeleket eresztenek rá a gyanútlan partra, a szelek megtépázzák a ladikokat és a kisvitorlások vásznait, fölborítják a sétálni indult hajót, melyen emberek sikkognak, letarolják a part sétányának platánjait, ágak törnek, törzsek ferdülnek, levelek ezrei szakadnak el a fák kezeiről. A dúlt sétány másnap újra él. Az ösvény nem arra való, hogy társasága legyen az embernek, holott nem föltétlenül a magány útvonala, inkább az egyedüllété. Az ösvényen az ember a közeli világot figyeli, óvatos lesz és figyelmes, fölkészíti magát kellemesre, kellemetlenségre, jól megnézi hová lép, tudja, hogy a közeli világ mögött aggasztó erők várakoznak. Sétányon az ember elbutul. Dehogyan is pislog a lába alá. Ez a sétány legszebb és legfontosabb tulajdonsága: bután és önfeledten venni részt a világi vonulásban. Sétányon az ember kicsit turista lesz, a maga-maga kirakati tárgya. Nem igaz, hogy nem jó dolog butának

lenni, az élet felelősségét elvetve andalogni, némi gúnnyal és fölény-nyel szemlélni a szemből közlekedő, hozzánk nagyon is hasonlító másikat. Nézni a másikat, a másik családját, ruháját, a másik arcát, jé, ez ugyanolyan buta, mint én. Ha egy öreg professzor sétabottal, szigorú tekintettel járul a sétányra, ő se lesz különb, nem fog kiválni, hiába is hordozza elméjében az élet értelmét vagy érthetlenségének a bizonyítékát. Nem válik ki az Anna-bál győztese, az olimpikon, ahogy a környék legfölkapottabb festője sem. A sétányon nem személyiségek, jellemek vagy különleges lelkek grasszálnak. Legfeljebb karakterek. Ha lámpák gyúlnak és kihirdetik az estet, még ki is öltözik a sétány népe. Flancolni kezd. Divatos lesz a vérpiros, a halottfehér, az égszínkék. De elég csak egy embernek elesni, kiszédülni a sétány lüktető medréből. A butaságból máris ijedtség lesz, jaj, hát még itt se vagyunk biztonságban, ekkora butaság, ilyen együgyűség sem óv meg bennünket? Aztán a sétány kiürül, mert birtokba veszi az éj. És ha ilyenkor haladsz el az álmukban susogó fák lombja alatt, azt érezheted, milyen jó is volt butának lenni, nem félni, nem aggódni, csak időtlenül jönni-menni, soha meg nem érkezni.

Ára: 980 Ft

Előfizetőknek: 500 Ft

Benedek Miklós
Borsodi L. László
Farkas Arnold Levente
Gál Ferenc
Kerényi Tamás
Tandori Dezső
versei

Bánkövi Dorottya
Zeck Julianna
prózája

Fried István 90 éves
Fried István tanulmánya
Kulcsár Szabó Ernő köszöntője

A 90 éves Ilia Mihály köszöntése
Markó Béla
Szörényi László
Závada Pál
köszöntője

Diákmelléklet
Bertha Zoltán: Kós Károly és a Varju nemzetség

